

Árulás

Egy amerikai politológus (vajon nem követek-e el tudatalatti hazaárulást, amikor nem hazai vagy határainkon kívül élő honfitársunkra hivatkozom?) szerint a médiának nem mindig sikerül az emberek szájába rágni, hogy mit gondoljanak, de azt igen, hogy miről gondoljanak valamit.

Itt van a hazaárulás kérdése is. Milyen kitartóan és hosszasan foglalkozik a televízió **Eörsi Istvánnak** a német ZDF műsorában elhangzott ominózus két mondatával? Kínosan ügyelve arra, hogy fel se vetődhesen olyan kérdés, amely a lényegre utalna, nevezetesen, hogy miért pont az a két mondat került adásba, amely a fasizálódás veszélyét villantja fel.

Nem az a fontos, hogy a külföld mi alapján és hogyan vélekedik rólunk. A Létkérdés létkérdése az, hogy joggal nevezhető-e hazaárulónak, aki a magyarságképet ilyen nyilatkozatokkal rombolja. Ilyen összefüggésben még a ki nem mondott gondolat is hazaárulás lehet. És ki az, aki ennek megbélyegző voltát magára vállalná. Érvényes tehát az amerikai politológus megállapítása: hovatovább nem a jelenségek elemzésére és megváltoztatására gondolunk, hanem arra, hogy akik vindikálják maguknak a bírói jogot, miként vélekednek majd a mi vélekedésünkről.

Mind több jel utal arra, hogy lennének itt egyre nyilvánvalóbban, akik megszabadítanának bennünket a gondolkodás, az önálló véleményalkotás nyúgétól. S ha ragaszkodnánk szabadságjogainkhoz, hát nyomban lehazaárulóznak bennünket. Talán épp ez a mentalitás segíti, bátorítja azokat az erőket, amelyekről a ZDF műsorában szó volt. A héten Angyalföldön második összejövetelét tartotta például az Világnemzeti és Népuralmista Párt, amely éppenséggel Szálasit tekinti eszmei elődjének. Hogy az elsőt a hírhedt Waffen SS-ről tartottak előadást, még tekinthető különcködésnek is. A régi jelképek megjelenését is tekinthetjük egy anakronisztikus díszletnek csupán. Ám a második találkozón (micsoda véletlen, hogy a budapesti gettó felszabadulásának évfordulójára esett?) a zsidóság gyűlölködése volt a téma.

Nem tudom, hogy a magyarságkép külföldi megítélésében miként fog lecsapódni, hogy míg azokat, akik a szélsőség veszélyére hívják fel a figyelmet, vezető politikusok hazaárulónak tartják, ám azokról, akik Európa számára elfogadhatatlan tanok újraélesztésén ügyködnek, mélyen hallgatnak. De miért is beszélnek róluk, hiszen ez nem haza-, csak Európa-árulás.

Szóke György